

COMPRA, LLEGEIX, DIFON

La Verdad nº 110

(març de 2022)

“Cap al X congrés mundial de la IV Internacional.”

La classe treballadora i la joventut davant la tardor que ve

Fa uns dies, 60 mandatariis de diferents països mantenien una reunió, uns de manera presencial i altres per videoconferència, amb el president d'Ucraïna, Volodímir Zelensky, en què el van animar a continuar la guerra fins a la recuperació de tots els territoris ocupats per Rússia, incloent Crimea i tot el Donbàs. Una guerra que haurà de ser sagnant i perllongada, que els 60 dirigents es van comprometre a continuar alimentant-la amb subministrament de noves armes i per a la qual s'exigeixen nous sacrificis a la població treballadora, especialment a Europa. Un cop més, com el 1914, es conjuren per a una “guerra fins a la victòria total”. O, com el 1939-45, fins a la rendició incondicional de l'enemic.

Com a complement, tots els mitjans es fan ressò de les declaracions del president francès, Emmanuel Macron, que anunciava la “fi de l'abundància” i anunciava una era de “necessaris” sacrificis. Entre un 15 i un 20% dels francesos, segons diferents fonts, viuen en situació de pobresa, mentre molts altres lluiten per sobreviure, però tots, sens dubte, han pres nota de l'advertiment sobre els nous sacrificis.

Per a la tardor, molts economistes adverteixen del risc imminent d'una recessió a Alemanya, motivada pel col·lapse de la indústria derivat de la manca d'energia i de subministraments. Recessió que arrossegaria el conjunt de les economies europees, sotmeses, contra els seus propis interessos, a la guerra dels EUA contra Rússia, i a la guerra comercial contra la Xina.

La classe treballadora no es resigna

En aquest context general de crisi mundial, de dislocació del mercat mundial, la classe treballadora no es resigna a que li siguin arrabassats tots els seus drets, totes les seves conquestes socials. Ni amb excusa de la pandèmia ni amb la justificació de la guerra. Hem assistit a potents mobilitzacions des de la pròpia pandèmia.

Durant l'estiu, les mobilitzacions han continuat. Com les treballadores de l'Ajuda a Domicili de Cantàbria, en vaga indefinida pel seu conveni, i que han rebutjat a les seves assemblees la proposta de misèria de la Patronal, o els veïns dels barris de Sevilla, contra els talls de llum resultat de la falta d'inversions i de manteniment d'Endesa als barris

de població treballadora.

Ahora, es produeixen potents mobilitzacions a Europa, amb els treballadors del Regne Unit al capdavant en allò que s'ha anomenat “l'estiu del descontentament”.

A l'altra banda de l'Atlàntic, assistim a una onada sense precedents d'organització de sindicats al sector privat als EUA, i veiem com la mobilització obrera i popular va preparar les condicions per a les victòries electorals de Boric a Xile i de Petro a Colòmbia.

En aquestes condicions, la classe treballadora i la joventut de l'estat espanyol es preparen per a una tardor de lluites.

La defensa del poder de compra de salaris i pensions

Davant la pujada desaforada dels preus de l'energia, els combustibles i els aliments, seguida per la pujada de la resta de béns i serveis (inflació de més del 10% motivada, com explica un estudi de CCOO, pels beneficis empresarials), treballadors en actiu i pensionistes es veuen obligats a lluitar per la recuperació del poder de compra dels seus salaris i pensions.

Mentrestant, el govern de Pedro Sánchez i Yolanda Díaz, amb la seva negativa a intervenir les companyies elèctriques i les petrolieres, i els preus dels béns de primera necessitat, llança un decret darrere un altre de mesures paliatives que no són altra cosa que draps calents incapaços de solucionar l'empobriment de la població treballadora, tant activa com a pensionista. Perquè està bé tenir trens gratuïts, però això està molt lluny de satisfer la necessitat: no perdre un 10% del poder de compra. I com pot el govern treure pit de la intenció de pujar el SMI un 4,5% per a una inflació del 10,5?

Mentrestant, intenta forçar els dirigents sindicals a un “pacte de rendes” que suposaria, una vegada més, que sigui la classe treballadora la que pagui les conseqüències de la crisi. I, fidel als seus compromisos amb l'OTAN, prepara un augment espectacular de la despesa militar, incloent-hi la despesa de 10.000 milions per comprar nous avions de combat als EUA.

Les organitzacions de pensionistes ja han fet un pas endavant en defensa del poder de compra de les pensions, amb la convocatòria d'una mobilització estatal per al 15 d'octubre,

que va aconseguint adhesions de militants de tots els sectors, i que pot incorporar a sectors importants de la classe treballadora.

De moment els dirigents sindicals no passen d'una política de pressió a la patronal i al govern, amb la campanya “salari o conflicte”, per reivindicar acords en el diàleg social, per als que presenten propostes més que reduïdes d'increment salarial. Però molts posen en dubte que tinguin capacitat de contenir una classe treballadora que ja ha vist com en alguns sectors, com la dependència, s'han arrencat pujades del 6,5%, encara que la patronal es resisteixi amb dents i ungles a aplicar-les.

Molts sectors ja s'han llançat a la lluita, sense esperar l'anunciada i sempre ajornada mobilització dels sindicats, i molts altres esmolen les seves armes per fer-ho. Altres segueixen combatent per portar a les organitzacions sindicals a aquest combat.

Els treballadors de la indústria veuen els seus llocs de treball amenaçats per una nova onada de reestructuracions, necessària per a la transformació cap a l'anomenada “economia verda”, i per noves deslocalitzacions. El recent anunci de Ford que paraitzarà la projectada reorganització de la factoria de València per fer cotxes elèctrics, renunciant fins i tot a les subvencions compromeses, pot marcar la pauta.

Ahora, segueixen pendents exigències com la derogació de la Llei mordassa. Tantes vegades promesa i tantes vegades ajornada.

El dret a l'educació

Les retallades han deixat l'ensenyament públic exhaust. Recentment s'ha fet públic que a la comunitat de Madrid, més del 45% dels joves que van sol·licitar plaça per a FP de grau mitjà s'han quedat sense poder-hi accedir. En el cas de la FP superior, ha estat un 61% els que han quedat sense plaça. En altres comunitats la situació no és gaire diferent. Per tant, cal organitzar el combat per la dotació de tots els mitjans per a la FP pública, perquè cap jove que ho desitgi es quedi sense accedir-hi.

Nous atacs a l'ensenyament es preparen, com l'aprovació de la LOSU, una suposada nova llei universitària que preserva els atacs de la vigent LOU aznarista.

En tercer lloc, no és possible salvar l'ensenyament públic sense un pressupost suficient. Allò que exigeix organitzar la lluita con-

tra el desviament de fons públics a l'ensenyament privat, els fons públics per a l'ensenyament públic!

La necessitat dobrir una sortida política

Les potents mobilitzacions que ja comencen a desenvolupar-se a Europa, amb la Gran Bretanya al capdavant, on els sindicats dels sectors en lluita acaben de rebutjar un augment proposat del 7 per cent, planteja diverses qüestions:

-Tots els treballadors i els pobles d'Europa estan davant dels mateixos problemes. La política bel·licista dels governs busca utilitzar la guerra per destruir drets i empobrir la majoria. Es tracta d'un nou –i massiu– trasllat de rendes dels assalariats al capital.

Les úniques consignes que corresponen a

les necessitats són les que defensen el poder adquisitiu real, és a dir, l'escala mòbil de salaris segons la inflació. Totes les propostes "intermèdies" només serveixen per justificar d'una manera o altra el Pacte de rendes.

Aquesta situació exigeix, posar en primer pla la independència dels sindicats en relació amb els governs, per "progressistes" que intentin aparèixer.

L'alineament de la pràctica totalitat de partits que es reclamen de la classe obrera amb la política de guerra, en nom de la suposada defensa de la democràcia i dels "valors europeus" (ben exemplaritzats a Ucraïna amb la prohibició de tots els partits, la reforma laboral i els decrets antiobrers de Zelenski) aprofundeix encara més l'evident manca de representació política fidel als interessos dels treballa-

dors i dels pobles.

Com vam comprovar a la Trobada Europea contra l'OTAN, la guerra i l'exploració que va organitzar el CATP a Madrid el 25 de juny, a tots els països sorgeixen o s'han constituït grups, tendències, noves forces polítiques que volen reprendre la tradició del moviment obrer internacionalista contra la guerra.

Els militants que a Espanya lluitem en aquest sentit, estem implicats a teixir les aliances d'acció comuna i debat més àmplies i debat per ajudar la mobilització a cada país contra la política bel·licista dels governs.

I en aquesta via, crear les condicions per construir les representacions polítiques necessàries per al combat comú contra l'exploració i l'opressió a la perspectiva dels Estats Units Socialistes d'Europa.

Els nostres compromisos...

www.posicuarta.org

Campanya d'extensió i subscripcions a aquesta *Carta Setmanal*

Si no la reps, et convidem a que la rebis cada setmana. Si la reps, et proposem que subscriguis a altres companyes i companys als quals pugui interessar.

L'elaboració i enviament d'aquesta Carta comporta algunes despeses. El POSI, que l'edita, no té ni vol subvencions, tota la seva activitat i les seves publicacions són finançades exclusivament per treballadores i treballadors, que volen recolzar, en aquest cas, la publicació de la Carta Setmanal. Demanem un suport de 5 EUROS a l'any, o més si us sembla.

Nostre compte corrent en La Caixa és: **2100 2812 51 0200071314**. Indicant: Recolzo Carta Setmanal

Per rebre-la, envia un correu electrònic a: info@posicuarta.org

Pots contactar des: <http://posicuarta.org/cartasblog/contacto>

Partido Obrero Socialista Internacionalista
Sección en España de la I.O. Internacional

Carrer Desengaño, 12 (1º 3A). 28004 - Madrid Telèfon:
91 522 23 56 - Fax: 91 521 72 01 <http://www.posicuarta.org>
Busca'ns en Twitter: @posicuarta